

mult de el, este prins și bătut de soldați. Eduard îi oprește pe aceștia și îl invită pe Tom în camera sa din palat, unde copiii fac cunoștință, fiecare devenind fascinat de viața celuilalt și, totodată, de asemănarea uluitoare dintre ei.

Versiunea prescurtată a acestui roman clasic este ilustrată, lucru care face lectura mult mai interesantă pentru tinerii cititori.

După un roman de Mark Twain

✂

Print și cerșetor

Cuprins

1. Nașterea prințului și a cerșetorului	7
2. Întâlnirea cu prințul	15
3. Tom se instruieste	21
4. Sigiliul	29
5. Necazurile prințului	36
6. Nebunache I	63
7. Prințul și haimanalele	75
8. Prințul și țărani	85
9. Prințul și pustnicul	95
10. Hendon vine în ajutor	104
11. Arestarea prințului	115
12. Eduard la închisoare	125
13. Călătorie la Londra	134
14. Recunoașterea	143
15. Ziua încoronării	152
16. Eduard Rege	173
17. Justiție și dreptate	179

Capitolul 1

Nașterea prințului și a cerșetorului

Intro zi oarecare de toamnă din anul 1537, în vechiul târg al Londrei, se născuseră doi băieți: Tom Canty, într-o familie foarte sărmană, care nu-l dorea, și Eduard, în bogata familie Tudor, care-l dorea. Întreaga Anglie îl dorea atât de mult, de fapt, încât sărbătoreau nașterea mult așteptatului copil, înnebuniți de bucurie. Focurile aprinse pe străzi, ospețele, dansul și paradele ținură ziua-ntreagă și continuară până a doua zi dimineată.

În toată Anglia nu se mai vorbea decât despre Eduard Tudor, prințul de Wales, nou-venit pe lume, care se odihnea în leagănul său, învelit în mătăsuri și satin. Însă despre Tom Canty, care era înfășat în zdrențe, nu se auzea nicio vorbă în afara familiei de amărâți în care tocmai apăruse, supărându-i cu prezența lui.

Trecură câțiva ani. Londra era un oraș mare pentru vremea aceea. Străzile era foarte înguste, întortocheate și murdare, mai ales în zona în care trăia Tom Canty, adică nu departe de Podul Londrei. Casele erau făcute din lemn, aveau

ferestre mici, în formă de romb, și se deschideau în afară, pe țâțâni, precum ușile.

Clădirea de lângă Pudding Lane, în care locuia familia Canty, era înghesuită și se numea Offal Court. Era mică, putredă și șubredă, iar acolo locuiau familii sărace și amărâte. Mama și tatăl aveau un soi de pat într-un colț, dar Tom, bunica și cele două surori, Bet și Nan, nu aveau un loc al lor. Aveau toată podeaua la dispoziție și puteau dormi oriunde voiau.

Bet și Nan erau gemene și aveau cincisprezece ani. Fetele aveau inimă bună, erau murdare, îmbrăcate în zdrențe și extrem de ignorante, ca și mama lor. Tatăl și bunica, însă, erau niște draci. Se îmbătau de câte ori puteau și se băteau, atât între ei, cât și cu oricine apărea în calea lor. John Canty, tatăl, era hoț, iar mama cerșetoare. Făcură cerșetori din copii, dar nu reușiră să-i facă hoți. În casă mai locuia un preot bătrân, care îl învățase pe Tom niște latină, precum și să scrie și să citească.

Viața lui Tom nu era ușoară, dar o considera firească și suportabilă. Când venea noaptea acasă cu mâna goală, știa că tatăl îl va blestema și apoi îl va bate, apoi venea rândul bunicii să-l maltrateze. Între timp, mama lui, leșinată de foame, îi dădea pe furiș firimituri sau o coajă de pâine, cu riscul de a fi bătută și ea, dacă o prindea bărbatul că făcea așa ceva.

Viața lui Tom era plăcută mai ales vara. Cerșea doar atât cât să-și facă datoria, fiindcă legile și pedepsele împotriva cerșetoriei erau aspre. Își petrecea restul timpului ascultând poveștile încântătoare ale Părintelui Andrews, legende despre uriași, zâne, pitici, duhuri și castele fermecate, cu regi și prinți. Avea capul plin cu aceste povești și uneori, noaptea, dădea frâu liber imaginației și uita repede de suferințele și durerile lui, visând la viața minunată a unui prinț răsfățat, într-un palat regal.

Între timp, i se născu o dorință, care ajunse să-l obsedeze zi și noapte: să vadă cu ochii lui un prinț adevărat. Odată, le vorbise despre dorința lui camarazilor din Offal Court, dar aceștia așa de tare râseseră de el și-l luaseră, fără milă, peste picior, că hotărî să-și păstreze visul doar pentru el.

Adesea, citea cărțile vechi ale preotului și îi cerea acestuia să-i explice aceste lecturi, care, încet-încet, împreună cu visele lui, produsese în el o transformare. Personajele din visele lui erau atât de frumoase, încât Tom începuse să se lamenteze de hainele lui ponosite și de murdăria sa, dorind să fie curat și mai bine îmbrăcat.

Tom găsea întotdeauna ceva de făcut prin Maypole, în Cheapside și prin bâlciuri, iar din când în când, el și restul locuitorilor Londrei, aveau ocazia să vadă câte-o paradă militară, atunci

când erau duși prizonierii la Turn, pe uscat sau pe apă. Într-o zi de vară, o văzu pe biata Anne Askew și alți trei oameni arși pe rug la Smithfield și auzi un bătrân episcop ținând o slujbă de încurajare, fără prea mult efect.

Lecturile și visele lui Tom despre viețile prinților îl influențară atât de puternic, încât, fără să-și dea seama, începu să se poarte ca un prinț. Felul în care vorbea și manierele sale deveniră extrem de ceremonioase și distinse, ceea ce stârnea și admirația, și amuzamentul celor din jurul lui. Totuși, influența lui Tom asupra acestor tineri începu să crească de la o zi la alta. Curând ajunse să le inspire un soi de respect care se acordă în mod normal unei ființe superioare. Remarcile și isprăvile lui Tom erau raportate de către băieții celor mai în vârstă și aceștia începuseră să discute cu Tom Canty și să-l privească ca pe o ființă extrem de talentată și remarcabilă. Oameni în toată firea veneau cu nedumeriri pe care Tom trebuia să le lămurească și de multe ori erau uluiți să constate înțelepciunea deciziilor sale. De fapt, deveni un erou pentru toți cei care-l cunoșteau, cu excepția familiei sale.

După o vreme, Tom organizează, în secret, o curte regală. Deveni prinț, iar amicii lui cei mai buni erau gărzile, șambelanii, aghiotanții, seniorii și doamnele de onoare, și astfel, avea acum familie

regală. În fiecare zi, „prințul” era primit cu onoruri deosebite, ceremonial împrumutat de Tom din lecturile lui romanțioase. În fiecare zi se discutau marile afaceri ale „regatului” și, în fiecare zi, închipuita sa atotputernicie promulga decrete privind armatele, navele și viceregatele sale. După care se ducea, în zdrențele lui, să cerșească niște bănuți, să-și mănânce amărâta de coajă de pâine, să-și primească obișnuitele înjurături și bătăi, ca mai apoi să se întindă pe grămăjoara lui de paie murdare și să se întoarcă la închipuitele măreții din vis.

Cu toate acestea, dorința lui de a vedea un prinț adevărat, în carne și oase, creștea în el pe zi ce trecea, pe săptămână ce trecea, până când nu mai avea nicio altă dorință în afară de asta, care deveni pasiunea vieții lui.

Într-o zi de ianuarie, în cursa lui obișnuită de cerșit, orele treceau în timp ce el mergea deznădăjduit, prin cartierul ce lega Mincing Lane și Little East Cheap, cu picioarele goale, uitându-se la vitrinele cu bunătăți și tânjind după enormele pateuri de porc și mâncăruri atrăgătoare. Ploua mocnit și cerul era întunecat. Tom ajunsese seara acasă, ud și obosit, și atât de înfometat că până și tatăl și bunica se emoționară, în felul lor, de halul în care arăta copilul. Multă vreme, durerea, foamea, înjurăturile și bătăile din casă îl ținură

treaz; dar în sfârșit, gândurile îl duseră departe, spre tărâmurile romanțioase, unde adormi în compania doamnelor și lorzilor acoperiți de pietre prețioase și aur, în vastele lor palate, cu servitori, care se ploconeau în fața lor și alergau să le execute ordinele. Și apoi visă că el însuși era prinț. Toată noaptea se bucură de gloria situației sale regale, trăind printre mari seniori și doamne, într-un val de lumină, respirând parfum, ascultând o muzică superbă și răspunzând cu un surâs și un salut grațios din cap la omagiile reverențioase ale mulțimii strălucitoare, care se dădea la o parte ca să-i facă loc.

Dar când se trezi dimineață și dădu cu ochii de mizeria din jur, visul avu efectul obișnuit: îi intensifică de o mie de ori nenorocita existență. Apoi se întristă și, cu inima frântă, izbucni în plâns.

Capitolul 2

Întâlnirea cu prințul

Într-o dimineață, Tom se trezi înfometat și, după ce rătăci fără țintă pe străzile Londrei, ajunse la Westminster, unde locuia regele cu familia sa. Își dorea foarte mult să vadă un prinț adevărat și la porțile palatului îl zări pe Eduard, care arăta superb în hainele lui regale. Cum se uita cu gura căscată la prinț, paznicii îl împinseră și-l insultară. Eduard observă scena și sări în ajutorul lui Tom. Apoi îl duse în camera sa și, după ce-l servi cu delicatese regale, îi puse întrebări despre viața sa. Fu șocat să afle condițiile dure în care trăia băiatul. Când Tom își exprimă dorința de a se îmbrăca asemenea unui prinț, Eduard făcu schimb de haine cu el. Își dădură seama că exista o asemănare uimitoare între ei. Apoi, Eduard observă rănile lui Tom, provocate de soldatul de la poartă. Imediat, ieși furios, ca să-l pedepsească pe soldat. În schimb, în loc să pedepsească soldatul, din cauza zdrențelor lui Tom cu care se îmbrăcase, fu confundat cu acesta și aruncat afară din palat. Prințul fu imediat înconjurat de lumea bațjocoritoare, care îl împinse până în josul străzii.